

Leo Trotskij

Den spanska tragedin

30 januari 1939

Ett av den moderna historiens mest tragiska kapitel närmar sig nu sitt slut i Spanien. På Francos sida finns varken en pålitlig armé eller folkligt stöd. Där finns bara giriga ägare som är redo att dränka tre fjärdedelar av befolkningen i blod enbart för att upprätthålla sitt styre över den återstående fjärdedelen. Denna kannibalistiska grymhet är dock inte tillräcklig för att besegra det heroiska spanska proletariatet. Franco behövde hjälp från motsatta sidan av slagfältet. Och han fick denna hjälp. Hans främsta medhjälpare var och är fortfarande Stalin, bolsjevikpartiets och den proletära revolutionens dödgrävare. Den stora proletära huvudstaden Barcelonas fall är det direkta priset för massakern på Barcelonas proletariat i maj 1937.

Hur obetydlig Franco än må vara, hur usel hans klick av äventyrare, utan ära, utan samvete och utan militär begåvning, så ligger Francos stora överlägsenhet i att han har en klart och bestämt program: att skydda och stabilisera den kapitalistiska egendomen, utsugarnas makt och kyrkans dominans, samt att återupprätta monarkin.

Det ligger i sakens natur att de besuttna klasserna i alla kapitalistiska länder, såväl i de fascistiska som i de demokratiska länderna, visade sig stå på Francos sida. Den spanska borgarklassen har i sin helhet övergått till Franco läger. I spetsen för det republikanska lägret kvarstod borgarklassens ratade "demokratiska" vapendragare. Dessa herrar kunde inte desertera över till fascismens sida, ty själva källan till deras inflytande och inkomster härrör ur den borgerliga demokratins institutioner, som för sin normala funktion kräver (eller brukade kräva) advokater, deputerade, journalister, kort sagt kapitalismens demokratiska förkämpar. Azañas och kompanis program är nostalgi för en tid som är förbi och det är helt otillräckligt.

Folkfronten tillgrep till demagogi och illusionsmakeri för att få med sig massorna på sin sida. För en tid var detta framgångsrikt. Massorna, som hade säkerställt alla tidigare framgångar för revolutionen, trodde fortfarande att revolutionen skulle nå sitt logiska slut, dvs. omvälva egendomsförhållandena, ge jorden åt bönderna och överföra fabriker till arbetarna. Revolutionens dynamiska kraft bestod just i dessa massornas förhoppningar om en bättre framtid. Men de republikanska herrarna gjorde allt som stod i deras makt för att förtrampa, besudla och t o m dränka de förtryckta massornas förhoppningar i blod.

Som ett resultat har vi under de senaste två åren kunnat bevittna en växande misstro och hat mot de republikanska kretsarna från böndernas och arbetarnas sida. Gradvis ersattes den revolutionära entusiasmen och den självupppoffrande andan av förtvivlan eller dyster liknöjdhet. Massorna vände ryggen åt dem som bedragit och förtrampat dem. Detta är den främsta orsaken till de republikanska truppernas nederlag. Den som inspirerade till sveket och massakern på Spaniens revolutionära arbetare var Stalin. Den spanska revolutionens nederlag utgör en ny outplånlig fläck på det redan så besudlade Kreml-gänget.

Krossandet av Barcelona utdelar ett fruktansvärt slag mot världsproletariatet, men ger även en viktig läxa. Den spanska folkfrontens mekanism som ett organiserat system av svek och förräderi mot de utsugna massorna har fullständigt avslöjats. Parollen "försvar för demokratin" har återigen visat sitt reaktionära väsen och samtidigt sin ihållighet. Borgarklassen vill bevara sin makt att utsuga, arbetarna vill frigöra sig från utsugning. Dessa är de *grundläggande* klassernas verkliga mål i det moderna samhället.

Efter att ha förlorat borgarklassens förtroende och stöd, försökte de eländiga klickarna av småborgerliga mellanhänder rädda det förflutna utan att göra någon eftergift åt framtiden.

Under folkfrontens etikett grundade de ett aktiebolag. Under Stalins ledning har de säkerställt det mest fruktansvärda nederlag, trots att alla förutsättningar för segern fanns för handen.

Det spanska proletariatet gav bevis på extraordinär förmåga till initiativ och revolutionär heroism. Revolutionen leddes till nederlag av föraktliga och i högsta grad korrumperade "ledare". Barcelonas fall betecknar framför allt nederlaget för Andra och Tredje internationalen, liksom för den genomruttna anarkismen.

Arbetare: Framåt på en ny väg! Framåt på den internationella socialistiska revolutionens väg!

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)